

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci: **M. K.**, státní příslušnost Ukrajina, naposledy X, nyní neznámého pobytu, zastoupeného opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2017 č. j. KRPA-43556-13/ČJ-2017-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2017, č. j. 4 A 15/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2017, č. j. 4 A 15/2017 - 48, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 5. 2. 2017 č. j. KRPA-43556-13/ČJ-2017-000022, **se zrušuje** a věc **se jí vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 – Vršovice, **se přiznává** odměna a náhrada nákladů za zastupování ve výši **2.904 Kč**. Tato částka bude opatrovníkovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení žalobce hradí stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 5.2.2017 č.j. KRPA-43556-13/ČJ-2017-000022 rozhodla podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění se stanovenou dobou zajištění na třicet

dnů ode dne omezení osobní svobody. U stěžovatele přitom neshledala za účelné uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců.

- [2] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 10. 4. 2017, č. j. 4 A 15/2017 – 48. Městský soud dospěl k závěru, že zákonné předpoklady pro zajištění žalobce byly naplněny a taktéž se se žalovanou ztotožnil v tom, že pro uložení zvláštních opatření namísto zajištění žalobce nebyly splněny zákonné podmínky.

II. Kasační stížnost

- [3] Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.
- [4] Stěžovatel předně namítl nesprávné a nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Je toho názoru, že žalovaná i městský soud nesprávně dovodily stěžovatelu nespolehlivost na základě toho, že se nacházel na území České republiky v době po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud dále podle něj nesprávně uvedl, že si stěžovatel byl vědom existence zákazu pobytu na území České republiky, což je podle jeho názoru nemožné již s ohledem na to, že se mu po jeho vycestování podařilo získat nové polské vízum pro vstup do schengenského prostoru. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57), z nichž v souladu s cíli článku 15 tzv. „*návratové směrnice*“ Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 vyplývá důraz právě na co nejmírnější donucovací opatření namísto omezení osobní svobody při zajištění cizince.
- [5] Žalovaná se podle stěžovatele jeho individuální situací zaobírala zcela nedostatečně. Nacházel se sice na území České republiky v době zákazu pobytu, ovšem k tomu došlo pouze z důvodu, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění, on si nebyl vědom existence zákazu pobytu na území Evropské unie, navíc disponoval platným vízem uděleným Polskou republikou, na základě kterého přicestoval. Nejednalo se tedy o standardní situaci nerespektování správního vyhoštění, při němž by byl zajištěn cizinec, který z osobních důvodů pobýval na území České republiky i po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
- [6] Stěžovatel dále připomněl, že na svůj první nelegální pobyt na území České republiky reagoval okamžitým vycestováním na území Ukrajiny, nikoliv skrýváním se před správním orgánem a pokračováním v pobytu na území České republiky. Z těchto zkušeností nevyplývá, že by stěžovatel nehodlal dobrovolně opustit území České republiky, zcela legálně může prostřednictvím svého polského víza vycestovat na Ukrajinu nejen letecky, nýbrž taktéž pozemní cestou přes Polsko. Omezení osobní svobody je proto podle stěžovatele bezúčelné a nezákonné. Je tedy zcela nejasné, jak může omezení jeho osobní svobody v zařízení pro zajištění cizinců přispět k zabezpečení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.
- [7] Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že pro naplnění ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců postačí i jen nerespektování zákazu pobytu na území Evropské unie, stanoveného v rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy situace, kdy cizinec skutečně vycestoval z území České republiky v době určené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a poté opět na území České republiky vstoupil. Dle stěžovatele takové

pokračování

interpretaci daného ustanovení nenasvědčuje žádný možný výklad. Již jen prostým jazykovým výkladem ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze podle něj dospět k jinému závěru, než že nevycestování v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění znamená, že se cizinec zdržoval na území České republiky nepřetržitě po dobu, která mu byla poskytnuta k vycestování, tedy svůj pobyt neukončil před uplynutím této lhůty. Je názoru, že pokud cizinec v dané lhůtě vycestuje a teprve poté se znovu objeví se na území České republiky, ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců již nelze aplikovat. Žalovaná tak na situaci stěžovatele použila nesprávné ustanovení zákona a městský soud pochybil, pokud takový postup aproboval.

- [8] Stěžovatel rovněž podotýká, že pokud by se přistoupilo na právní názor, podle něhož je možné nevycestováním rozumět i eventuální nový vstup na území České republiky v době, kdy existuje platný zákaz vstupu na území, vedlo by to k zásadní nejistotě v otázce, kdy je třeba zahajovat nové správní řízení o vyhoštění cizince (stěžovatel má za to, že v případě opětovného přicestování je namíste zahájit řízení o správním vyhoštění bez ohledu na to, že dosud platí původní zákaz vstupu na území České republiky). Stěžovatel proto uzavírá, že žalovaná měla v napadeném rozhodnutí dát srozumitelně najevo, že vychází ze skutkového stavu, podle něhož stěžovatel vůbec nevycestoval z území České republiky, nebo měla zahájit řízení o správním vyhoštění a stěžovatele zajistit dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

- [9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami vůči nesprávnému vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Tyto námitky podřadil Nejvyšší správní soud ke kasačnímu důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
- [10] Zvláštní opatření za účelem vycestování vyjmenovává ustanovení § 123b zákona o pobytu: „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (...) je: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; (...)c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“
- [11] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38 zdůraznil, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je mírnějším opatřením, než je zajištění cizince a před zajištěním cizincem má zpravidla mít přednost. Uložení těchto opatření je podle rozšířeného senátu však současně účelné pouze za toho předpokladu, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou poté podle rozšířeného senátu nutně záviset na důvodu zajištění. Zdůraznil taktéž, že základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

[12]K okolnostem pobytu stěžovatele na území České republiky zjistil Nejvyšší správní soud ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovatele kontrolovala hlídka policie dne 5. 2. 2017 v 13.30 hodin na adrese P., N. P. 31/782. Provedeným šetřením i z výpovědi stěžovatele bylo zjištěno, že s ním bylo v červenci 2016 zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu, že v České republice pobýval bez platného víza a cestovního dokladu. V rámci tohoto řízení mu byl vydán výjezdní příkaz a stěžovatel po vyřízení náhradního cestovního dokladu dne 28. 7. 2016 vycestoval přes Polsko na Ukrajinu. Na Ukrajině si pak vyřídil nový cestovní doklad a polské schengenské vízum D MULTI s platností od 20. 10. 2016 do 18. 8. 2017 s délkou pobytu 180 dnů. Dne 22. 10. 2016 přicestoval přes Slovensko do Polska, kde byl do 17. 1. 2017. Dne 27. 1. 2017 přicestoval na území přes Slovensko do Polska, kde byl až do 4. 2. 2017 a dne 5. 2. 2017 přišel autobusem do České republiky. Detailnější důvody „nového“ pobytu na území České republiky poté vyplývají z protokolu o vysvětlení ze dne 5. 2. 2017, v níž stěžovatel žalované mj. taktéž sdělil, že si je vědom toho, že řízení o správním vyhoštění bylo ukončeno rozhodnutím dne 22. 10. 2016, a že již nabylo právní moci s tím, že doba, po kterou mu nebylo možno umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Žalovaná stěžovatele současně poučila o možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomuto poučení stěžovatel uvedl pouze tolik, že bydlí v Praze, přesnou adresu nezná, jedná se o dům, kde je s dalšími Ukrajinci ubytován v pokoji. Poštovní schránku ani zvonek nemá označený jménem a oficiálně na této adrese hlášený není. Finanční prostředky na složení záruky nemá, na území České republiky nemá rodinu ani jinou blízkou osobu, nemá zde majetek, peníze si přivezl z Polska a jimi financuje zdejší pobyt.

[13]Z uvedeného vyplývá, že stěžovatel často měnil místa pobytu (dokonce cestoval i mezi jednotlivými státy), z údajů, které poskytl, nebylo konkrétní místo pobytu stěžovatele pro žalovanou dokonce ani dohledatelné. Stěžovatel taktéž nedisponoval dostatečným množstvím finančních prostředků na poskytnutí finanční záruky, na území České republiky neexistovala ani jiná osoba, která by za něj tuto záruku složila. Stěžovatel přes poučení žalované tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by některé ze zvláštních opatření mohlo splnit účel namísto zajištění. Oproti zjištěním žalované stěžovatel vznesl pouze obecnou námitku, že možnost použití zvláštních opatření podle jeho názoru dostatečně neodůvodnila, aniž by zároveň upřesnil, v čem konkrétně spatřuje nedostatky odůvodnění, a aniž by tvrdil a doložil, že byl schopen splnit podmínky pro uložení zvláštních opatření. Ani tvrzení stěžovatele, že území České republiky opustil dobrovolně, aniž vyčkával na správní vyhoštění, neposkytuje podle názoru Nejvyššího správního soudu ve srovnání s uvedenými zjištěními dostatečnou záruku.

[14]S ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti Nejvyšší správní soud plně přisvědčil žalované a městskému soudu, že u stěžovatele existovala důvodná obava z nedostatku spolupráce s žalovanou v případě, že by mu byla uložena zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a taktéž obava, že by nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení zvláštních opatření by proto nebylo účinné ani dostačující k zajištění výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. S námitkou nedostatečného posouzení těchto okolností se proto Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[15]Ke kasačnímu důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podřadil Nejvyšší správní soud námitky vůči právní kvalifikaci jednání stěžovatele, které provedla žalovaná.

[16]V kasační stížnosti stěžovatel nijak nezpochybnil, že opětovným pobytím na území České republiky porušil povinnost nevstupovat po dobu 1 roku na území členských států Evropské

pokračování

unie, která mu byla uložena rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalovaná ani městský soud pak nevyvrátily tvrzení stěžovatele, že území České republiky skutečně (v souladu s rozhodnutím o vyhoštění) dokonce dobrovolně opustil. Na základě tohoto skutkového stavu jde tedy pouze o posouzení, zda lze situaci, kdy cizinec uposlechne rozhodnutí o vyhoštění a území České republiky opustí, avšak neuposlechne druhou uloženou povinnost, tj. nevstupovat po stanovenou dobu na území republiky, podřadit pod hypotézu právní normy, uvedenou v ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

- [17] Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zabavení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
- [18] Vycházejí z jazykového výkladu citovaného ustanovení ztotožnil se Nejvyšší správní soud se stěžovatelem v tom, že ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dopadá pouze na ty situace, kdy cizinec nerespektuje již první z povinností uložených rozhodnutím o správním vyhoštění, tedy povinnost ve stanovené lhůtě opustit území České republiky.
- [19] Při použití výkladu teleologického lze přisvědčit názoru městského soudu, že výroky rozhodnutí o správním vyhoštění [(1) stanovení doby k vycestování z území, (2) stanovení doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie] jsou vzájemně provázány (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), tedy nesplnění kterékoli z těchto povinností lze považovat za nesplnění uloženého správního vyhoštění jako takového. Dopustil-li se stěžovatel shora popsaného jednání, jednalo se nepochybně o *maření* výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Bylo by přitom absurdní, aby zákon umožňoval zajistit pouze takového cizince, který výkon uloženého vyhoštění maří tím, že území České republiky ve stanovené době vůbec neopustí, zatímco v případě cizince, který sice tohoto příkazu uposlechne, ale na území České republiky se vrátí před uplynutím doby zákazu vstupu (tedy opět maří výkon rozhodnutí o vyhoštění) by takový postup byl vyloučen. Obě tato jednání jsou typově prakticky shodná a vyvolávají stejný následek, tedy narušení zájmu společnosti na tom, aby se na území státu nezdržovaly osoby, u kterých bylo pravomocným správním rozhodnutím postaveno na jisto, že jejich pobyt je z některého ze zákonem předvídaných důvodů nežádoucí.
- [20] Na rozdíl od žalované i městského soudu má však zdejší soud za to, že požadovaného výsledku (tedy možnosti zajistit cizince nerespektujícího zákaz vstupu na území, plynoucího z rozhodnutí o vyhoštění) lze dosáhnout i jiným způsobem a není tedy namístě vykládat ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců extenzivně. Jak již bylo uvedeno výše, jednání stěžovatele lze jistě kvalifikovat jako jeden ze způsobů *maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění*. Na tyto případy pak výslovně dopadá ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, dle něhož *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zabavení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Je zřejmé, že citované ustanovení je, ve srovnání s ustanovením § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, obecnější a pokrývá veškeré formy *maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění* (srov. užití slova „*zejména*“). Ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) citovaného

zákona je proto ve vztahu písm. b) tohoto ustanovení v postavení *lex specialis*. Pokud je tedy § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vykládán v kontextu ostatních liter § 124 odst. 1, nemá Nejvyšší správní soud pochyb o tom, že dopadá skutečně jen na případy, kdy cizinec maří výkon rozhodnutí o vyhoštění tím, že z území České republiky ve stanovené lhůtě nevycestuje. Lze proto přisvědčit názoru stěžovatele, že žalovaná i městský soud pochybily, pokud jeho jednání podřadily pod ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Je tak naplněn i kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] Pouze *obiter dictum* Nejvyšší správní soud poznamenává, že se neshoduje s názorem stěžovatele o nutnosti zahájit nové řízení o správním vyhoštění v případě opětovného návratu cizince na území v době, kdy je původní rozhodnutí o správním vyhoštění stále v platnosti. Tvrzený postup by byl nadbytečný, neboť pokud účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nadále trvají, není zapotřebí opětovně zjišťovat naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění se vycestováním cizince nestává bezpředmětným, neboť obsahově vyjadřuje nadále trvající zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na daném území po určitou dobu nezdržoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 Azs 159/2014 – 25, dostupný z www.nssoud.cz).

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Nezbylo mu proto, než postupem podle ustanovení § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušit. Vzhledem k tomu, že ani rozhodnutí o zajištění z hlediska zákona neobstojí, rozhodl také o zrušení tohoto rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[23] Jelikož bylo rozhodnutí žalované již v průběhu soudního řízení fakticky konzumováno, tj. propuštěním stěžovatele ze zajištění odpadl důvod dalšího vedení řízení, žalovaná pouze postupem podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení zastaví. Tento právní názor je pro žalovanou závazný (srov. přiměřeně § 78 odst. 5 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[24] O náhradě nákladů rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; rozhodl proto i o náhradě nákladů celého soudního řízení (srov. § 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.) - tj. o nákladech řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

[25] Procesně úspěšný stěžovatel náhradu nákladů neuplatnil a ani ze spisu jeho žádné náklady nevypluly. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že se stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřiznává; procesně neúspěšná žalovaná právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[26] Městský soud stěžovateli usnesením ze dne 3. 3. 2017, č. j. 4A 15/2017 – 34 ustanovil opatrovníkem advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o odměně ustanoveného zástupce stěžovatele za úkony právní služby. Opatrovník vykonal v řízení o žalobě dva úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení (srov. § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů) a doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). V řízení o kasační stížnosti poté učinil jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Výše sazby za jeden tento úkon právní služby činí podle ustanovení § 9 odst. 5 advokátního tarifu a podle § 7 advokátního tarifu částku 500,- Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu byla dále za tři úkony přiznána paušální náhrada hotových výdajů ve výši

pokračování

po 300 Kč. Odměna opatrovníka a náhrada jeho hotových výdajů tak činí 2.400 Kč (3 x 500 + 3 x 300 Kč). Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o tuto daň – 504 Kč. Celkem přiznal Nejvyšší správní soud advokátovi na odměně a náhradě hotových výdajů částku **2.904 Kč**. Tato částka bude ustanovenému advokátu vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě uvedené ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. července 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu